



**Miloši, máš nějaké své vzory? Ně-
koho, koho obdivuješ, komu by ses
chtěl vyrovnat, přiblížit se mu? Zkusit
si to co fotografuje on? Co k tomu po-
třebuješ?**

Samozřejmě, vždycky je někdo,
kdo je lepší, a to je dobře. Protože
člověka to nutí zamyslet se nad svoji
vlastní tvorbou a snaží se pak těm
nejlepším vyrovnat. Vždycky jsem
obdivoval tvorbu Miloslava Štibora,
Tarase Kuščinského, Milana Borovičky,
Zdeňka Vírtu, Sama Haskinse a dalších,
hlavně však Irvinga Penna. Bylo by jich
mnoho, které jsem obdivoval a dodnes
obdivuji.

Tahle doba mi ohromně vyhovuje.
Já ke své tvorbě nutně potřebuji svo-
bodu. Svobodu jak osobní, tak svo-
bodu tvůrčí. Jedině v pocitu svobody
můžu ztvárnit svoje představy. Nechtít
se někomu přiblížit, ale být origi-
nální, být svůj.

**Dlouhou dobu a vlastně celý svůj život
se věnuješ fotografii žen a ženských aktů.
Aktů mimořádně jemných a vytríbených.
Někdy romantických, a v poslední době
i abstraktních. Co tě na těch ženách
pořád láká, inspiruje, nebo řecké
výtvarné vzrušuje..?**

Nedávno jsem nad tím také pře-
mýšlel. Ony ženy jsou mnohem tvrdší
než my muži. Ženy se dokáží nějak
lépe vypořádat s problémy a třeba
i katastrofami, které mohou v životě
nastat. Přitom jsou to stále ty jemné
a krásné ženy, které na sobě nedávají
znát své životní údele. Já v ženách
vždycky vidím symbol života, krásu
a něhu. Ženy jsou mnohem citovější
a ve svých citech často mnohem

zranitelnější. Jsou hodny naší úcty
a lásky. To všechno se snažím dostat
do svých fotografií a to se nedá dělat
jen pro peníze. A k tomu je třeba mít
rád jak ty ženy, tak i fotografii...

Někdy, když jsem unaven, šalím
to svoje fotonáradíčko, sednu do auta
a vydám se fotit třeba do Adršpachu,
nebo do Prachovských skal. Ta skalní
města miluju a věřím, že jednou v nich
udělám svoje nejlepší fotografie. Jezdím
sám. Pustím si rádio, pozoruju ubíhající
krajinu a jsem šťastnej. Fakt... Někdy
jsem strašně rád sám i když pak kolikrát
přijedu a nepřivezu ani jednu jedinou
fotografii...

**Jaké jsou tvoje plány pro příchů
pár let a jaké jsou v současné době
tvoje modelky?**

Přešel jsem přes sedmdesátku a tak
o nějakých dlouhodobých plánech ne-
přemýšlím.

Mám dnes krásný pocit z toho, že
mohu dělat, co chci a některé práce
i odmítnout. Peníze jsou potřeba, ale
všechno se peněží měřit nedá. Foto-
grafuji jenom to, co chci a co mě baví
a fotografie mě baví snad čím dál tím
více. Chtěl bych fotit tak dlouho, do-
kud mě nohy unesou a dokud udržím
fotoaparát v rukách. A dnešní modelky?
Ty mívají často naivní představy.
Dnes jsou některé velice sebevědomé
až namyšlené, i když nic nedovedou.
Přesto si dokáží říci za fotografování
aktů o velice slušné peníze... Naštěstí
jsou i takové, které jsou nejen krásné
a milé, ale i inteligentní a pracovat s nimi
je úplná radost. Často pak i několik
roků. Dříve to modelky dělaly pro ra-
dost a těšily se z toho, že se objevily

někde na stránkách časopisů. Přes
tohle všechno je fotografie pro mě fe-
noménem, který chci dělat tak dlouho,
dokud budu dýchat...

Večer se nachýlil a já začal balit
svůj blok. Byly to hezké dvě hodiny
povídání a Miloš se divil, že už jdu.
Řekl: „Vždyť ty ses na nic neptal...?“

Neptal jsem se, ale hodně jsem
vycítil. Hovořil jsem s člověkem, pro
kterého je fotografie životním posláním,
chtete-li údelem a v případě Miloše
Vojíře velice krásným údelem...



Miloš Vojíř:

- Vystudoval Průmyslovou školu strojní v Jičíně.
- Soukromě studoval fotografii a grafiku
- V roce 1978 přijat do ČFVU.
- Od roku 1980 nezávislý fotograf
- 1991 UVU (Unie výtvarných umělců).
- Rok 2004 fotografuje Třebechovický Betlém – pro knihu „Třebechovický Proboštův Betlém“.
- V roce 2007 přizván mezi dvacet tři fotografů aktů pro knihu „Nauč se fotografovat kreativně AKT“.
- Je čestným členem Volného Sdružení Východočeských Fotografů.



Pro Fotoimpuls zaznamenal
a rozhovor s autorem vedl

Stanislav Voksa